

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

ตามพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ.2501 มาตรา 26 ได้กล่าวถึงความสำคัญของทองคำ ในฐานะของสินทรัพย์ที่ดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพของเงินตรา โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยรักษาทุนสำรองเงินตราไว้กองหนึ่ง เรียกว่า "ทุนสำรองเงินตรา" เป็นสินทรัพย์ที่ใช้หนุนหลังธนบัตรออกใช้ ซึ่งจะต้องมีมูลค่าเท่ากับธนบัตรออกใช้ 100 % ตามหลักการที่ว่า มูลค่าของธนบัตรออกใช้จะต้องเท่ากับมูลค่าของ สินทรัพย์ทุนสำรองเงินตรา เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับประชาชนว่า ธนบัตรได้รับการประกันราคาให้มีค่าตามที่ระบุไว้บนหน้าธนบัตรนั้น และมาตรา ๓๐ ได้กำหนดให้สินทรัพย์ต่อไปนี้ เป็นสิ่งอันชอบด้วยกฎหมายที่จะประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองเงินตรา โดยสินทรัพย์ที่ประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองเงินตรา ได้แก่

- (1) ทองคำ
- (2) เงินตราต่างประเทศอันเป็นเงินตราที่พึงเปลี่ยนได้ หรือเงินตราต่างประเทศอื่นใดที่กำหนดโดยกฎกระทรวง ทั้งนี้ ต้องเป็นรูปเงินฝากในธนาคารนอกราชอาณาจักร หรือในสถาบันการเงินระหว่างประเทศ
- (3) หลักทรัพย์ต่างประเทศที่จะมีการชำระหนี้เป็นเงินตราต่างประเทศที่ระบุไว้ใน (2)
- (4) ทองคำ สินทรัพย์ต่างประเทศ และสิทธิพิเศษถอนเงิน ทั้งนี้ที่นำส่งสมทบกองทุนการเงิน
- (5) ใบสำคัญสิทธิซื้อส่วนสำรอง
- (6) ใบสำคัญสิทธิพิเศษถอนเงิน
- (7) หลักทรัพย์รัฐบาลไทยที่จะมีการชำระหนี้เป็นเงินตราต่างประเทศที่ระบุไว้ใน(2)หรือเป็นบาท
- (8) ตัวเงินในประเทศที่ธนาคารแห่งประเทศไทยพึงซื้อหรือรับช่วงซื้อลดได้ แต่ต้องมีค่ารวมกันไม่เกินร้อยละสิบของจำนวนธนบัตรออกใช้

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทองคำจึงมีความสำคัญยิ่ง โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของสินทรัพย์ที่ประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองเงินตราของประเทศไทย (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2548 : ออนไลน์)

นอกจากนี้ ทองคำยังนับเป็นเครื่องประดับที่คงความเป็นอมตะมาช้านาน ปรากฏทองที่ เหลืองอร่ามที่สะท้อนคุณค่าแห่งความงามสง่าหรรษาแล้ว ยังเป็นเครื่องประดับที่บ่งบอกฐานะของ ผู้สวมใส่ และยังสามารถใช้เป็นประโยชน์ในด้านการลงทุนของประชาชนได้ และคุณสมบัติที่ เปลี่ยนเป็นเงินได้ง่าย มีราคา และหาได้ยาก จึงมีผู้ซื้อไว้เพื่อการเก็งกำไรหรือเพื่อการออมอีกด้วย (พรรณชลิต สุกดีพงษ์, 2545 : 1-2)

ปริมาณการบริโภคทองคำของประเทศไทย ตั้งแต่ปีพ.ศ.2543 – พ.ศ.2546 พบว่ามีอัตรา การขยายตัวที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของสถาบันการเงินอยู่ในระดับ ต่ำและไม่มีแนวโน้มที่จะมีการปรับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากขึ้น นอกจากนี้ภาวะเงินเฟ้อในประเทศก็มี มากขึ้น ค่าเงินในปัจจุบันจึงมีมูลค่าลดลงเมื่อเทียบกับค่าเงินในอดีต ทำให้ผู้บริโภคที่มีเงินออม หันมาออมเงิน โดยการซื้อทองคำแทนการฝากเงินกับสถาบันการเงิน แนวโน้มในปีพ.ศ.2547 มี การคาดการณ์ว่าการนำเข้าทองคำจะยังคงขยายตัวต่อไปอีก ถึงแม้ว่าราคาทองคำในขณะนี้สูงถึง บาทละ 7,000 บาทก็ตาม (กระทรวงพาณิชย์, 2547 : ออนไลน์)

ทองคำที่มีจำหน่ายทั่วไปมี 2 ลักษณะ คือ ทองคำแท่ง และทองรูปพรรณ สำหรับ ทองคำแท่งตามมาตรฐานของตลาดทองในลอนดอน คือ ทองคำที่เป็นทองคำอย่างน้อยที่สุด 99.5 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสามารถหลอมทำเป็นรูปลักษณะและขนาดต่างๆกัน เช่น เหรียญหรือแท่งโดยผู้ซื้อ จะซื้อไว้เพื่อเก็บ ซื้อขายเก็งกำไรและ เป็นวัตถุดิบในการนำไปผลิตทองรูปพรรณ ซึ่งทองรูปพรรณ คือทองคำที่นำมาแปรรูปเป็นเครื่องประดับ เช่น สร้อยคอ แหวน กำไลมือ ฯลฯ ผู้ซื้อจะซื้อ ทองรูปพรรณไว้เพื่อการสวมใส่ประดับกาย ซึ่งจะบ่งบอกถึงความสง่างามความมั่งคั่งและรสนิยม อันดีของผู้สวมใส่ ทำให้ยอดการจำหน่ายของทองรูปพรรณในประเทศหลังวิกฤตเศรษฐกิจในปี พ.ศ.2541 มีมูลค่าสูงถึง 8,000 - 10,000 ล้านบาท ปัจจุบันทองรูปพรรณได้รับอนุญาตให้มีการ นำเข้าและส่งออกอย่างเสรี โดยไม่ต้องรับอนุญาตให้จดทะเบียนนำเข้าหรือส่งออกกับสำนักงาน เศรษฐกิจการค้ากระทรวงการคลังก่อน แต่ให้กรมศุลกากรเป็นผู้พิจารณาตรวจปล่อยสินค้าได้ ดังนั้น ธุรกิจการจำหน่ายทองรูปพรรณจึงมีโอกาสเติบโตต่อไป โรงงานผู้ผลิตทองรูปพรรณจึงมี การสร้างสรรค์รูปแบบ และลวดลายทองรูปพรรณประเภทต่างๆ เพื่อสนองตอบความต้องการของ ลูกค้าที่มีเพิ่มสูงขึ้นในอนาคต (กระทรวงพาณิชย์, 2547 : ออนไลน์)

จังหวัดสุโขทัย เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงในเรื่องทองคำรูปพรรณลายโบราณ ซึ่งนิยมเรียก กันว่า “ทองโบราณ” มาเป็นเวลายาวนาน ทองโบราณมีลักษณะการทำด้วยฝีมือที่ประณีตและ สวยงาม ซึ่งคงเอกลักษณ์ลวดลายแบบโบราณตามที่ได้รับถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ เพราะความ สวยงามและความประณีตในลวดลายที่ไม่เหมือนใคร ทำให้ทองโบราณเป็นที่ต้องการสำหรับชาว ไทยและชาวต่างประเทศ ร้านค้าส่งทองคำในกรุงเทพจึงต้องการทองคำรูปพรรณลายโบราณไป

จำหน่ายให้กับร้านค้าปลีกทองคำทั่วประเทศ เพื่อที่จะสามารถนำไปจำหน่ายให้กับบุคคลที่สนใจทั่วไปโดยไม่จำเป็นต้องเดินทางมาซื้อถึงจังหวัดสุโขทัย โดยปัจจุบัน แหล่งที่ผลิตทองโบราณเพื่อค้าส่งในจังหวัดสุโขทัยมี 1 แห่ง ตั้งอยู่เลขที่ 42 หมู่ที่ 3 ตำบลวังไม้ขอน อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย ซึ่งเปิดดำเนินงานมาแล้ว 5 ปี (กรมพัฒนาธุรกิจ, 2547 : ออนไลน์) มีช่างผลิตทองโบราณ 50 คน มีเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตหลายชนิด ได้แก่ เครื่องที่ใช้อบทอง, เครื่องจืดเทียน, เครื่องหล่อสุญญากาศ, เครื่องรีดลายน, เครื่องชักลวด, เครื่องขัดเงา และเครื่องชั่งทอง เป็นต้น ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้มี 5 ประเภท ได้แก่ สร้อยคอ, สร้อยข้อมือ, กำไล, จี้ และแหวน ปริมาณการผลิตเฉลี่ยต่อปี เท่ากับ 90,000 ชิ้น และมีรายได้เฉลี่ยต่อปีเท่ากับ 650,000,000 บาท ทั้งนี้ ในปัจจุบันทองโบราณที่ผลิตได้ และนำส่งให้กับร้านค้าส่งทองคำมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด เนื่องจากความต้องการทองคำได้ปรับตัวสูงขึ้นถึง 26% อยู่ที่ 977 ตัน จากช่วงเวลาเดียวกันในปี 2547 โดยความต้องการทองคำในภาคธุรกิจเครื่องประดับสูงขึ้น 19% อยู่ที่ 528.20 ตัน เมื่อเทียบกับปี.ศ.2547 (หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน, 2548 : ออนไลน์)

ผู้ศึกษาจึงสนใจทำการศึกษา ความเป็นไปได้ในโครงการลงทุนโรงงานผลิตทองโบราณในจังหวัดสุโขทัย เพื่อเป็นแนวทางประกอบการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการและเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการลงทุน และรองรับความต้องการบริโภคทองรูปพรรณแบบโบราณต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน โรงงานผลิตทองโบราณในจังหวัดสุโขทัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อทราบถึงความเป็นไปได้ในการลงทุน โรงงานผลิตทองโบราณ ในจังหวัดสุโขทัย
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจลงทุน โรงงานผลิตทองโบราณ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาความเป็นไปได้ หมายถึง การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการการลงทุนในโรงงานผลิตทองโบราณในจังหวัดสุโขทัย โดยทำการวิเคราะห์ทางด้านการตลาด ด้านเทคนิค ด้านการจัดการ ด้านการเงินเพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจ

โรงงานผลิตทองโบราณ หมายถึง โรงงานที่ผลิตทองคำแท่งที่มีเปอร์เซ็นต์ทอง 96% ถึง 100% ให้เป็นผลิตภัณฑ์ทองรูปพรรณที่มีลวดลายแบบโบราณ เช่น สร้อยคอ สร้อยข้อมือ กำไล แหวน เป็นต้น โดยมีกรรมวิธีการผลิตและลวดลายที่แตกต่างกันไปตามชนิดของผลิตภัณฑ์นั้นๆ